

СУРМА

Бюлетень Організації Українських Націоналістів

КВАРТАЛЬНИК

Число 8-9. Липень-Грудень, 1984. Рік III.

РІЗДВЯНА НІЧ

Різдвяна Ніч світить над нашою землею, немов над безоднею, що отемніла від кровотечі і в хаосі ляхних червоних видив захолола. Тож між небом і землею простелилася червона «зоря» і своєю близькістю сліпить людський зір. Людині, зіпнутій у вертеп світової безодні, найвища пора визнати своє положення останньою годиною і від себе, з власної душі, пробити собі шлях до заповітних висот батьківського життєвого неба. Настав такий час, що Різдвяна

Містерія мусить статись живою дійсністю, сповнити душі людські щоденною поживою, а дні довжити в роки зусилля, праці і жертви. **Примирення з Богом** може початись із людини, яка духа Різдвяної Містерії зрозуміла так, що стала повинна і готова служити своєму Богові як **син-воїн**. Таке є завдання людської сучасності, взагалі всі люди і всі народи покликані сьогодні оборонити в світі і людині **Христа** — божеську суть вічної людськості і людяності.

Ю. Вассиян

Смерть Блаженнішого Патріярха Йосифа

КАНЦЕЛЯРІЯ АПОСТОЛЬСЬКОЇ
ЕКЗАРХІЇ УКЦ У ФРАНЦІЇ
ТА ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ
Й УКРАЇНСЬКІ ЦЕНТРАЛЬНІ
ОРГАНІЗАЦІЇ ТА УСТАНОВИ
У ФРАНЦІЇ

в глибокому смутку повідомляють, що
7 вересня 1984 р. в Римі упокоївся

ІСПОВІДНИК ВІРИ
БЛАЖЕННІШИЙ ОТЕЦЬ ЙОСИФ
СЛІПНИЙ-КОВЕРНИЦЬКИЙ-ДИЧКОВСЬКИЙ

Верховний Архієпископ УКЦ,
Патріярх і Кардинал, Митрополит
Київський і Галицький, Голова Священного
Синоду УКЦ.

Блаженніший Отець Йосиф упокоївся на 93-му році життя, після 18 років каторги в совєтських концентраційних таборах за вірність Христові та відмову зірвати з Престолом св. Петра і 21 літ на чужині на службі своєї Церкви й українського народу.

Чини похорону Блаженнішого Отця Йосифа розпочались в суботу 8 вересня 1984 р. понтифікальною молитвою, особливим поклоном і «последнім цілуванням» Його Святости Івана Павла II в Соборі св. Софії в Римі й завершались похоронним обрядом в четвер 13 вересня 1984 р. о год. 10.

Про урочисту заупокійну архиєрейську Святу Літургію в Парижі буде повідомлено окремо. «Блаженні переслідувані, бо велика нагорода буде їм на небі».

Канцелярія Апостольської Екзархії
у Франції та Західній Європі
Українські центральні організації
й установи у Франції

ПРОМОВА ЛЕОНІДА ФІЛЯ,
ЗАСТ. ГОЛОВИ ПУН НА ПОХОРОНІ

Отче Господарю, Блаженніший Патріярше
Отче Мирославе,
Високопреосвященні і Преосвященні Владики,

Всечесніші Отці, Преподобні Сестри,
Почесні Гості, жалобна громадо!

Мені припав виїмково болючий обов'язок скласти найглибше співчуття від Голови Проводу Українських Націоналістів, Миколи Плав'юка, Проводу Українських Націоналістів, цілого Українського Націоналістичного Руху і у моему власному імені, Главі Помісної Української Католицької Церкви, Блаженнішому Патріярхові Отцеві Мирославу, та проводові і вірним Української Католицької Церкви на Рідних Землях і в країнах поселення з приводу відходу у вічність великого сина України, ісповідника віри і мученика за неї, святої пам'яті Блаженнішого Патріярха, Отця Йосифа. Наша Церква і наш нарід зазнали дійсно великої втрати напередодні святкування великого ювілею 1000-ліття Хрищення Руси-України.

Передаючи співчуття від Організації Українських Націоналістів і всіх братніх формацій об'єднаних у системі Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій, хочу запевнити Вас, Блаженніший Патріярше, що членство нашої Організації буде просити у своїх молитвах до Всевишнього, щоб у своїй безмежній ласці наділив Вас здоров'ям і дарував довгі літа йти шляхом Ваших великих попередників, Слуги Божого Митрополита Андрея і Патріярха Отця Йосифа, і щоб ідеали, за які змагалися ці великі подвижники і ісповідники віри здійснилися ще перед світлим ювілеєм 1000-ліття Хрищення України.

ДО ІСНУЮЧОЇ СИТУАЦІЇ

На Ватківщині комуно-московський окупант продовжує лютувати. В Україні все ще судять і засуджують до карі смерті вже літніх людей за їхню участь у боротьбі УПА на два фронти — проти гітлерівсько-нацистських і комуно-московських імперіалістів. Ось недавно в селі Мар'янівка, Горішківського району на Волині, засуджено на кару смерті 75-річного М. Левичко та його майже одноклітків Н. Якубчука, О. Палигу та В. Бондара. Але боротьба за волю України продовжується і окупанти продовжують жорстоко нищити українських патріотів.

За останніх шість місяців у в'язницях і таборах СРСР втратило життя 4-ох широко відомих українських дисидентів: Олексій Тихий помер у в'язниці на 57-му році життя у травні 1984; не витримавши знущань КГБ-істів у в'язниці, 5 вересня ц. р. Юрій Литвин вчинив самогубство (маючи 50 р. життя); ще весною помер у психушці Олексій Нікітін, який був туди запроторений за намагання організувати українських копальничих робітників; а найновіше — 7 жовтня 1984 р. помер у в'язниці на 37-му році життя Валерій Марченко, на смерть якого зареагував навіть президент ЗСА Рональд Реген. В обороні Миколи Горбала провів голодівку під т. зв. Муром Ісаї в ООН у Нью-Йорку чоловік Надії Світличної — Павло Стокотельний, бо Горбалаєві грозить третій суд за ту саму «провину», за яку він уже просидів у в'язниці 12 років.

А що серед українців у вільному світі?

На суспільно-громадському відтинку нічого не змінилось від часу відбуття від 30 листопада до 4 грудня 1983 р. в Торонті IV Конгресу СКВУ, якому дав правильну оцінку В. Василенко на сторінках «Українського Слова», «Самостійної України» та «Нового Шляху». Пленарна Сесія Секретаріату СКВУ в днях 9-10 листопада 1984 р. ствердила, що накидувані Конгресові домінованою «визвольнофронтівцями» резолюційною комісією заклики, постанови й резолюції не були прийняті IV СКВУ, ані не були затверджені Пленарною Сесією Секретаріату СКВУ. Без такого затвердження поспішали їх друкувати «визвольнофронтівська» преса, але вони нікого не зобов'язують!

Ще на самій Сесії IV Конгресу СКВУ різні делегації під проводом ІСНО ставили свої застереження до виголошених проєктів, які після Конгресу не було узгоджено спеціальною Комісією, ані доповненою Комісією на Пленарній Сесії Секретаріату. З цього приводу Президія Організації Українського Визвольного Фронту видала в пресі заяву, згідно з якою ці організації відходять до опозиції в СКВУ, бо не хочуть поносити відповідальності за діяльність Президії СКВУ. Доводиться лише з цього приводу спитати, як таке становище ОУВФ можна погодити з тим, що Генеральним Секретарем СКВУ і надалі залишається член того середовища п. Варбаш?

На терені ЗСА конфлікт на суспільно-громадській ниві поглиблено. Хоч на Конгресі СКВУ в листопаді 1983 р. діючий президент УККА п. Гнат Білинський, з одного боку, а голова Української Американської Координаційної Ради, д-р Іван Флис — з другого, склали заяви, що намагатимуться до року шляхом переговорів поладити деконсолідаційні непорозуміння, так не сталося. Навіть закликав Президент СКВУ — Петра Саварина — був зігнорований і в днях 23-25 листопада 1984 р. відбуто в Нью-Йорку «визвольнофронтівський» ніби XIV Конгрес УККА, який вибрав ред. Гната Білинського президентом. У цьому «Конгресі Українців Америки» (так те зібрання себе називало) взяли участь

лише організації системи ОУВФ та ті поодинокі визвольнофронтівці, які, захопивши деякі Відділи УНСОУ чи СУК «Провидіння», самозванчо, бо без згоди своїх централів, взяли участь і від них, як подає «Національна Трибуна», були навіть вибрані пп. Йосип Лисогір і Степан Скорбач. Це явне намагання розколоти ті дві братсько-допомогові організації! Представники ані однієї з 27-ми антитоталітарних самостійницьких і соборницьких установ і організацій, що вийшли на знак протесту проти нехтування їхніми правами з XIII Конгресу УККА, не взяли участі в цьогорічному ніби-Конгресі УККА.

Якщо йдеться про політичний сектор організованого українського життя, радимо асьому членству поновно прочитати статтю В. Василенка п. з. «ДЦ УНР і український політичний світ», що була друкована в «Українському Слові», «Новому Шляху» та «Самостійній Україні» зараз після відбуття ніби «IX Сесії Української Національної Ради» в липні 1984 р. в Торонті. Достойний Микола Андрійович Лівницький звів зреорганізований і сконсолідований Державний Центр Української Народньої Республіки в екзилі на позиції Варшавського періоду, без представництва українських політичних формацій у органах ДЦ УНР. Уряд Президента УНР в екзилі вважає М. А. Лівницький персональною доменею; в т. зв. Уряді УНР в екзилі політичні партії не заступлені; не заступлені вони й у цілковито змінений Український Національний Раді.

Тому за організованим українським політичним світом не залишилось нічого іншого, як вести власними організованими шляхами допомогу українському народові в його боротьбі за всецільне визволення і відновлення суверенної й соборної української держави. Форми цієї сконсолідованої акції мають бути предметом дискусії, рішень і оформлення діючої тепер КУПНО, на чолі якої за ротатійною методою тепер є д-р Зенон Городиський, Заступник Голови ПУН.

Організація Українських Націоналістів була й залишається надалі на принципах всеукраїнської консолідації, але для консолідації потрібно доброї волі всіх партнерів. У відсутності консолідації не можна скласти рук і нічого не робити!

3 МАТЕРІАЛІВ VII ВЗУН

Сучасний російський імперіалізм в цілях духового обеззброювання поневолених націй намагається усунути націю зі становища універсального фактора життя. КПСС окреслює націю як соціальне явище, пов'язане своїм походженням з приватновласницьким устроєм. Такі нації «мають зникнути», як переходова історична категорія. Ця теза зводить націю до механічного утвору, позбавленого духової субстанції. Вона потрібна російському імперіалізму, щоб усунути з історіософії фактори, які визначають неповторну історичну конкретність окремих національних груп і замінити їх системою механічної надбудови.

Ідея опанування світу штовхає КПСС на шлях російського націонал-імперіалізму і великодержавності. Навколо вже існуючого ядра — СССР — мала б бути розбудована мілітарна і економічна база, яка була б вихідною для підкорення світу комуністичній системі. Єдиною передумовою врятування людства від нових катастроф і воєн є поділ російської комуністичної імперії на незалежні національні держави.

Ствердження і Постанови засідання ПУН 22-23 вересня 1984 року

А. Загальні ствердження:

1. Основним завданням українських політичних формацій у вільному світі під сучасну пору є інформувати, духовно насажувати та спрямовувати діяльність української громади в напрямку підвищення її активності і видаїності під кутом допомоги визвольним процесам на рідних землях.

2. Вияви дії українських політичних формацій під сучасну пору не відповідають вимогам успішного виконання свого основного завдання. Поділяючись наче на ворожі табори, політичні формації дуже часто спрямовують свою діяльність на взаємопоборювання. Характер цієї діяльності та взаємовідносини між українськими політичними формаціями понижують авторитет та довіря до них. Це позбавляє їх можливостей позитивного впливу на українську громаду, а навпаки зарисовуються тенденції «відполітизації» громади, обмежуючи її дію до внутрішньо-еміграційних потреб, без належного узгодження потреб визвольної боротьби українського народу на рідних землях.

3. Щоб запобігти тому нездоровому процесові, ОУН вважає за необхідне спрямовувати свою дію на здійснення таких засад:

а) Оскільки всі українські політичні формації заявляють, що вони борються за осягнення нашої спільної мети: державної суверенності українському народові, вони мусять позбутися ворожого взамонаставлення й почати трактувати себе політичними противниками, а не ворогами. Поділ формацій українського політичного світу повинен проходити по лінії засадничих ідеологічних та політично-програмових розбіжностей, а не по лінії поранюнків за минулі події чи по лінії особистих антагонізмів.

б) Згідно з постановами кількох Великих Зборів Українських Націоналістів, ОУН виразно вважає себе демократичною, а не тоталітарно-диктаторською формацією, і це треба довести до відома широкої української громади.

в) Як це було в минулому, так це подекуди й тепер наші противники змальовують роль ОУН в минулому в дуже викривленому світлі, що часто стає предметом гострої пресової полеміки. Ця полеміка не лише не вияснює події минулого в правдивому світлі, вона підкошує авторитет і пошану громади до дії ОУН в сучасному. Тому події минулого слід навісити в серії солідних праць, спертих на джерельних документах, а пресову полеміку мусимо зтемперувати. Замість полеміки про минуле, слід включитися в процес інформації, а якщо потрібно, і дискусії про становище ОУН до актуальних справ нашого політичного чи громадського життя, які цікавлять наше членство та українську громаду.

4. Перевівши в життєву практику названі вище засади, ОУН причиняється до оздоровлення відносин в українському політичному житті і до відіскавання авторитету того сектора. Це матиме позитивні наслідки також і для ОУН, яка такою лінійно зможе відіскавити авторитет і довіря громади, подекуди захижане подіями останніх років.

5. Якщо ці засади знайдуть зрозуміння і підтримку в життєвій практиці інших партнерів українського політичного життя, то здійснюють правдоподібно передумови для формування

всіма демократичними політичними формаціями спільного політичного центру для кращої координації і успішної дії українського політичного світу.

Б. Організаційний Сектор:

1. Закінчити облік членства ОУН і формацій УНРуху з оформленням точних адресарів, які необхідні для систематичного зв'язку з членством у справах, які заторкують все членство, незалежно від того, на якому терені вони перебувають (інформація, кольпортаж видань, виконання спільних акцій всім членством у всіх країнах в тому самому часі тощо).

2. Розбудувати Секретаріат ПУН на північно-американському континенті з відповідним технічним владштуванням. Підшукати співробітників чи уповноважених Секретаріату на Європу і на інші континенти.

3. Видати для членства і кандидатів малий посібник з основними інформаціями про ОУН, її завдання, осяги в минулому, права і обов'язки членів.

4. Розпрацювати методу членських сходів, які слід систематично відбувати і використовувати їх для вишколу при допомозі матеріалів, опрацьованих Уповноваженим ПУН для тих справ, планування діяльності і відчитності з її виконання.

5. Поробити заходи для активізації дії всіх ТП ОУН, посилення зв'язку з ними та покращання їхньої звітності.

6. Схвалити заплановану поїздку орг. реф. до Австралії в 1985 р. і відпоручника ПУН до країн Південної Америки.

7. Приготовити на 1985 рік публічні доповіді членів ПУН, по більших зкупченнях нашого членства чи для громадянства з метою з'ясування нашого становища до актуальних подій в Україні та серед української громади у вільному світі.

8. Кожний член ПУН повинен в 1985 році придбати собі з наших кадрів бодай 2-х нових співробітників, а в місці свого проживання бути дружним дорадником для наших місцевих громадських чи організаційних кілгій.

В. Пресово-Інформаційний Сектор:

1. Видавати, якщо можливо й буде для цього потреба, щомісячні «Вюлетені Пресово-Інформаційної Референтури» з інформаціями чи коментарями для обслуги членства ОУН і УНРуху.

2. Видавати «Сурму», як кварталник, з ідеологічно-програмовими чи вишкільними матеріалами. Зашкавити наш актив до співпраці при редагуванні «Сурми», щоб вона стала дійсно органом членства ОУН і віддзеркалювала становище ПУН-ОУН в душі рішень Х ВЗУН.

3. Допомогти редакціям наших газет і журналів в добірї співробітників і авторів, як із наших рядів, так і з кіл громадянства. З редакторів і співробітників наших публікацій оформити мережу співробітників референта. Держати з ними зв'язок, щоб вони знали наше становище і віддзеркалювали його на сторінках ними редагованих органів.

4. Продовжувати співпрацю із загально-українськими газетами і дбати, щоб на їхніх сторінках появлялися інформації про нашу дію і вірні навісвітлення становища ОУН до політичних чи громадських проблем. Спростовувати

невірні закиди по нашій адресі переконливими доказами, які переконали б читачів у правильності нашого становища.

5. Провести облік існуючих українськомовних радіомовлень у вільному світі і обслуговувати їх нашими матеріалами.

6. Провірити можливість публікації інформації про ОУН і УНРух в чужих мовах, а зокрема в іншомовних додатках до українських газет, які обслуговують дуже часто молодше покоління.

7. Простудіювати існуючий стан українських публікацій у т. зв. країнах соціалістичного блоку і запропонувати, яка становище наша система повинна зайняти супроти них.

8. Зорганізувати службу читання основних видань з радянської преси, передавати інформації членам ПУН і нашому активі про справи, які нас цікавлять, і реагувати на їхні заходи дезинформації чи ворожої пропаганди проти української визвольної акції та проти ОУН.

9. Затвердити бюджет на працю референту-ри, запропонований референтом.

Г. Фінансово-господарський сектор:

1. Доложити зусилля, щоб усі країни виконали постанови Х ВЗУН у фінансово-бюджетових справах.

2. Завести систему центрального книговедення ПУН і вести систему книговедення в поодиноких теренах і установах, яка давала б проглядну картину стану нашого посідання і забезпечила систематичну відчитність і контроль наших фінансових операцій.

3. На основі рекомендацій Надзірної Ради В-ва в Парижі поробити рішення в справі друкарні, книгарні, газети і мешканевого приміщення в Парижі.

4. Продовжувати акцію збирання фондів на потреби Фондації ім. О. Ольжича.

5. Перевести правне оформлення майна ОУН в поодиноких країнах.

Г. Зовнішні зв'язки:

1. Затвердити план праці референта по лінії інформації чужого світу та по лінії застосування контактів чи співпраці з співзвучними нам групами поневолених Москвою народів.

2. Розпрацювати проект нашої постанови до намагань ревізії договору в Ялті, видивгану офіційними американськими чинниками, беручи до уваги, що та ревізія може бути пов'язана із справами німецько-польського і українсько-польського кордонів.

3. Використати для зовнішньої акції наукову конференцію фундації ім. О. Ольжича в 1985 році.

4. Включити в сектор тієї дії наші акції на робітничому відтинку.

Д. Внутрішньо-політичний сектор:

1. Створити Комісію Політичних Справ для посилення зв'язку із всіма українськими політичними формаціями.

2. Довести до відома членства ОУН, що Організація Українських Націоналістів не брала участі в т. зв. IX Сесії т. зв. Української Національної Ради, що ОУН не дезінгувала нікого до керівних чи контрольних органів ДЦ УНР, що ОУН не несе відповідальності за рішення цієї сесії, ані за діяльність керівних органів ДЦ УНР.

3. Перевірити можливість на базі КУППО розпочати розмови заінтересованих чинників про оформлення спільного координаційного політичного центру українських політичних формацій.

Е. Суспільно-громадський сектор:

1. Докладати і надалі всіх зусиль для збереження СКВУ, як речника українських громад у вільному світі.

2. Прямувати до збереження на загально-українській базі крайових громадських централей. Там, де їх немає або де є поділ громадського життя, наша система мусить діяти по лінії активізації і координації дій всіх здорових сил і змагати до створення громадських об'єднань для позитивної праці із співзвучними нам громадськими формаціями, Українськими Церквами і українськими громадами місцевого характеру.

3. Поробити зусилля для скріплення і розбудови складових організацій ІСНО, зокрема жіночих, ветеранських, молодечих і студентських.

4. Відбути в 1985 році конференції ІСНО на північно-американському, південно-американському і європейському теренах для скоординовування програм дій в різних країнах та закріплення співпраці між складовими формаціями ІСНО.

С. Ми і Українські Церкви:

1. Допінуючи нагу і значення Української Православної Церкви в житті українського народу, дати всесторонню підтримку зусиллям Блаженнішого Митрополита МСТИСЛАВА в його намаганнях зберегти українськість Української Православної Церкви у вільному світі та зацінитися співпрацю між усіма її Митрополіями.

2. Смерть Первоієрарха Української Католицької Церкви — Блаженнішого Отця Кардінала Йосифа Сліного — заставляє Ієрархію і вірних Української Католицької Церкви проаналізувати їхні зусилля в останніх роках за призерування Українській Католицькій Церкві її історичних прав і намітити шляхи, які забезпечили б Українській Католицькій Церкві дальший ріст і гармонійну співдію мирян, священиків і Єпископату, під проводом Верховного Архієпископа Блаженнішого Мирослава Івана Любачівського. Тим зусиллям, спрямованим на введення внутрішнього замирення, ми даємо повну підтримку, не випущуючи до внутрішніх справ Церкви, які є відвічальністю Проводу Української Католицької Церкви.

3. Організаційне оформлення українських баптистських і євангелістських громад у вільному світі слід привітати й побажати їм зацінення співпраці з всіма українськими громадськими та церковно-релігійними формаціями в душі християнської любові й взаємоласки.

4. У спільному зусиллі й співпраці Українських Церков і громади повинна успішно і скоординовано проявитися дія для відзначення 1000-ліття Християнства в Русі-Україні. Необхідно відсунути на другий план справи, які є шкідливими, і спільними силами подбати про те, щоб Москва не використала тих роковин для своїх імперських цілей, змальовуючи українське християнство, як інтегральну частину московського православ'я.

Ж. До положення на Рідних Землях:

1. Драконські закони російсько-комуні-імперіалістичного режиму в справі заборони контактуватися громадянам СРСР із рідними та туристами, які приїжджають із країн західного світу, вказують на те, що «бацилі свободи» небезпечні для совєтського режиму навіть у сьомому десятиріччі його існування.

2. Ці закони ускладнюють не лише спілкування між українцями по обидвох боках «залізної куртини», але, і то зокрема, ускладнюють пересилання допомоги тим, які її там так дуже

потребують. Із цього приводу зростають впливи невдоволення між населенням у різних формах.

3. Відрадіним явищем є прояви активізації українського робітництва, відстоювання і навігів росту релігійного життя, як і прояви протестів проти посиленої русифікації України.

4. Натомість окупаційний режим гостро реагує на доходячі туди скупі вістки про діяльність «закордонних українців», тому совєтські пропагандисти не перестают публікувати всякі вже давно ними вивдані наклепи на Ієрархів Українських Церков, на Голову ПУН і на інших українських суспільно-громадських і політичних діячів. Сіллю в їхньому оді є діяльність Ярослава Стасика серед організованого американського робітництва, а в «Літературній Україні» з 2 серпня 1984 р. появилася реакція на виданий нашою системою довідник для бажаючих відвідати Україну.

5. Все це ускладнює діяльність нашої системи на цьому відтинку.

3. Нестанови у специфічній справі:

Розглянувши листа друга Нечая з 4 серпня 1984 р. ПУН заявляє, що

а) на основі переведеного після Х ВЗУН контролю у Паризькому Осередку стверджується, що не знайдено жодних даних стосовно неоправданих закидів у справі фінансових надуживань і тому ПУН апелює до всіх причасних припинити всякі кривдачі балачів;

б) ПУН має повне довір'я до друга Нечая;

в) із самозрозумілих причин, ПУН не розглядав специфічних закидів, що їх друг Нечай передав на розгляд Генеральному Судові, але рішав апелювати до всіх зайтересованих поладнати всі ці справи по дружньому між собою, а не судовою дорогою.

затверджую:

М. Плав'юк
Голова ПУН

М. Назарук в. р.

секретар ПУН

МОЛИТВА українського націоналіста

(Текст затверджений IV ВЗУН)

Боже великий і всемогутній, Страднице і Чоловіколюбче, розп'ятий за оповнення наше!

Зі своєю молитвою до Тебе приходжу, рани Твої за рід людський прийняті цілюю і Тебе благодаю:

Опромінь своєю благодаттю націю українську!

Загартуй душу їй і зроби її страшною для ворогів наших!

І коли судилася волею Твоєю світова Голгофа для народу українського, то осіни справедливостю Своєю страждання його і зроби його народом вибраним, що скрижали правди Твоїї у вічність несе.

Зроби його каменем у праці Твоїй, що цільно і нескибно разить ворогів Твоїх.

Ти скрізь присутній, Твоє дихання у всьому світі чуємо, Твою мудрість кризь гармонію світу сприймаємо.

Зроби душі чистими і створи з них кришталі Твої.

Визволь нас з-під влади пристрастей рабських, відроди в нас лицарські чесноти предків наших.

Поможи нам стати господарями землі своєї.

Мені ж Боже Всемогутній, пошми твердість волі, розуму й руки, щоб був я своїй нації першим слугую.

Нехай не здратнється серце моє ні на полі брані, ні в тюрмі, ні в бортурах.

А коли воля Твоя буде, щоб я голову свою поклав за Україну і за друзів своїх, то дай мені силу і в останню хвилину не впасти в малодушество, щоб гідно, поруч предків моїх, стати на суді перед Тобою.

Амінь!

Рух опору в Україні, як і український націоналізм в цілому, є не лише реакцією на ворожий натиск, а й являє собою органічне пробудження національної гідності, усвідомлення своєї неповторної вартості і котіння захищатись собою у колі вільних народів світу.

З матеріалів VII ВЗУН

З ДУМОК ЮЛІАНА ВАСИЛЯНА

Ні політична партія, ні суспільна кляса, ні стан не відповідні як становиче, з якого можна було б обняти, зрозуміти й кермувати життям нації, бо всі вони однобічні тим, що є власне **тим** означеннями своєрідними чинниками. Тому ні одна з цих форм не підходить для цілей націоналізму, що стається тим, чим він є, власне шляхом поборення в собі духа партійности, клясовости, становости. Головним предметом його примування є **зісцільнення** різного при помочі **доповнення й синтези**, а не **упрощування** його шляхом виключення й **мєтації**.

Нація, це людський твір природного розвитку, в якому найбільша різноманітність форм зв'язана в той спосіб, що суспільність частин цієї суспільної величини найбільше зближена до стану органічної взаємозалежності.

Для нації, що провадить боротьбу аж до перемоги — не може бути пізнання власної минулщини самоцілю, заспокоєнням чисто теоретичного зацікавлення, але першим із необхідних творчих засобів, бо справа йде про **продовжування** життя, а не про погляд на завершену історію.

Суспільність не існує **поза** одиницями, але в них. Індивідуалізованість — нормальна його форма. Вона ніколи не готова, вона — постійний процес; її статика не та сама. Розвиток суспільности можливий, як перевага динаміки над статикою. **Суспільности нема, як чогось протилежного до одиниці**. Твір одиниці не тратить своєї індивідуальності своєрідності, його засвоює широка маса, суспільність.

ОУН виписала на своїх прапорах гасло «Свобода народам! Гідність людині!», наголошуючи, що тільки той нарід може бути дійсно вільним, в якому домінує пошанування людської гідности, без якої не може бути свободи одиниці-громадянина. Без пошани до людських і громадських прав одиниці-громадянина неповедала вся нація. В розумінні ОУН, народ залишається **підневомленим** не лише тоді, коли він знайшовся під чужим пануванням, але й тоді, коли якась власна національня тоталітарна група захопила б владу над народом у країні.

З ідеологічних резолюцій X ВЗУН

ХРОНІКА

ГОЛОВА ПРОВоду УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ МИКОЛА ПЛАВ'ЮК БУВ ГОЛОВНИМ ПРОМОВЦЕМ НА УРОЧИСТОСТЯХ У ПОШАНУ СЛ. П. ПОЛК. А. МЕЛЬНИКА ТА О. ОЛЬЖИЧА

В суботу й неділю, 1 й 2 вересня 1984 р. заходами Центральної Управи ОДВУ, тоді ще на чолі з д-ром Богданом Шебунчаком, та Братніх Організацій влаштовано багатогодні урочистості в пошану сл. п. Заступника Голови ПУН д-ра Олега Кандиби-Ольжича на Оселі ім. О. ОДВУ, а доповіді виголосили: Заступник Голови ПУН д-р Зенон Городицький, д-р Олег Лещенко та проф. Василь Верига.

В неділю, 2 вересня 1984 р., там же відбулася багатогоднa маніфестаційна програма цих урочистостей, яка розпочалася Архирейською Божественною Літургією, що її відслужив Блаженніший Митрополит Мстислав у православному обряді, а о. Богдан Левицький у католицькому. Обидва виголосили відповідні проповіді, а відтак відслужили Соборну Панахиду за спокій душі О. Ольжича, який згинув у червні 1944 р. з рук гестапо в концентраційному таборі Саксенгаузену.

Головну промову до біля 1200 учасників маніфестаційної програми виголосив Голова ПУН Микола Плав'юк.

Про жалобні урочистості в Люксембургу в 20-ті роковини смерті сл. п. полк. Андрія Мельника, другого голови Проводу Українських Націоналістів, були обширні інформації на сторінках «Українського Слова» з 25 листопада 1984 р. Також текст слова Голови ПУН Миколи Плав'юка був друкований у тому ж числі.

Український Нью-Йорк відзначив 20-ті роковини смерті полк. А. Мельника в неділю, 25 листопада 1984 р., заходами місцевого Відділу ОДВУ, на чолі з інж. Петром Байбаком, при активній співпраці голови Центральної Управи ОДВУ — Павла Дорожинського. Головним промовцем і тут був Голова ПУН — Микола Плав'юк. Божественну Літургію та Панахиду відслужив о. Патрікій Пашак, ЧСВВ, парох св. Юра в Нью-Йорку у вперть вивопненій народом церкві.

У Філадельфії урочистості вшанування пам'яті сл. п. полк. А. Мельника провів Громадський Комітет Української Громади Метрополітальної Філадельфії, у склад якого входили всі живі ще в Місті Братньої Любови товариші зброї Полковника з рядів Українських Січових Стрільців — Всеса. о. митрат Василь Головинський, Іван Данківський, Петро Василичин, Степан Конрад і д-р Теодосій Сеньківський. Крім того у склад цього Комітету входило ще 37 інших провідних українських громадян з різних ділянок організованого життя Української Громади Філадельфії. Очевидно, душею організації відзначував був 12-й Відділ ОДВУ, на чолі з інж. Михайлом Ничем.

В неділю, 2 грудня 1984 р., о год. 10-й раню в Митрополічному Соборі Непорочного Зачаття ПДМ відправив Архирейський Божественну Літургію Митрополит Степан Сулик, у сослуженні генерального вікарія і пароха катедрального храму о. шамб. Михайла Федоровича,

за кращу долю українського народу, а описів Панахиду за спокій душі полк. Андрія Мельника. Проповідь до біля тисячі молящихів виголосив о. шамб. Михайло Федорович. Співав хор під орудою Осипа Лупана, а делегації УСС, ОБВУА, 1-ї Дивізії УНАРМії, як і від ЦУ ОДВУ та від 5-ох Відділів ОДВУ взяли участь із своїми прапорами.

Того ж дня о год. 3.30 після полудня відбулася святочна академія в залі Українського Освітньо-Культурного Центру, яку розпочато військовим анелем представників УСС, ОБВУА, 1 Дивізії УНА та СВУР і зложенням вінка біля портрету полк. Андрія Мельника. До понад 250 учасників головну промову виголосив Голова ПУН Микола Плав'юк, наголосуючи його якість як українського патріота, військового стратега, державного будівничого й безкомпромісового українського самостійника й соборника. Сл. п. полк. Андрій Мельник — це одна з найвищих постатей українського державного будівництва й політичного життя двадцятого сторіччя.

НОВІ ПРОВодИ ОДВУ ТА УНЕ

В днях 1-3 вересня 1984 р. на Оселі ім. О. Ольжича у Лігайтоні відбувся XXXV Звичайний З'їзд Організації Державного Відродження України у ЗСА, який односторонно вибрав Головою Центральної Управи друга Павла Дорожинського. Дотеперішнього Голову ЦУ ОДВУ, друга д-ра Богдана Шебунчака вибрано почесним головою ЦУ ОДВУ.

2 листопада 1984 р. відбувся звичайний З'їзд Української Національної Єдності у Франції, який вибрав Головою друга інж. Василя Михальчука.

Щиро й сердечно гратуємося обидвом нововибраним Головам і бажаємо їм якнайкращих успіхів у їхній суспільно-громадській праці на теренах своєї діяльності для загального добра.

З МАТЕРІАЛІВ VII ВЗУН

На відтинку [культури] виявився найвиразніше російський імперіалізм і шовінізм та його намагання тримати всі народи у вєсторонній колоніальній залежності від Москви. Було дозволено черпати з давніх здобутків, відновляти кращі традиції минулого і будувати нове на них, але лише на російських. Традиції і здобутки інших народів, за винятком російського, були г'янтовані відсталіми, буржуазними чи реакційними. Російська культура, надбання російського народу, російські класики мали стати фундаментом «соціалістичної за змістом і національної формою» культури різних народів Советського Союзу. В практиці це було рівнозначне з необмеженим поширенням російської культури й мови, витісняючи рівночасно національні культури і мову різних народів. Культури неросійських народів і в першу чергу українську, списано на провінційне становище, на рівень етнографізму, на рівень діалектичної відмінності всеросійського духового моноліту.

Вартий уваги досяг українців Америки

В 1983 році українське громадянство, зорганізоване у Крайовому Громадському Комітеті для Вшанування Пам'яті Жертв Великого Голоду в Україні в 1932-33 рр., на чолі з проф. д-ром Петром Стерчом, розгорнуло широку інформаційну акцію серед американського громадянства про нагальне заповнення, зорганізований і переведений московсько-большевицькими окупантами України голод, від якого в 1932-33 рр. загинуло понад сім мільйонів українців. У склад Почесного Комітету входили ієрархи всіх Українських Церков і видатні представники різних установ і організацій. У склад самого комітету входило 87 центральних крайових організацій.

Однією з членських організацій цього Комітету була організація п. н. Американці в Обороні Людських Прав в Україні, на чолі з Михайлом Ольшанівським. Спільними заходами українців Америки вдалося здобути поважний осяг: обидві палати Конгресу З'єднаних Штатів Америки ухвалили закон, згідно з яким має бути створена спеціальна Конгресова Комісія для встановлення дослідів причин і наслідків великого голоду в Україні в 1932-33 рр., призначивши для праці цієї комісії бюджет у сумі 400 тисяч доларів. Президент Рональд Реген підписав цей законопроект у дні 12 жовтня 1984 р. і він став законом країни.

Не можемо при цьому не згадати, що в організованому Крайовим Громадським Комітетом молитовному зльоті в Бавід Бруку в дні 15 травня 1983 р. взяло участь біля 13 000 українців, а у Всегромадській Маніфестації у Вашингтоні в дні 2 жовтня 1983 р. біля 18 000 українців з майже всіх частин ЗСА, а то й з Канади. Учасни не брали в цих поминальних урочистостях лише «визвольнофронтовці», які були Головою кількакратно запрошувани включитися у всегромадську справу. Вони тоді не лише не взяли участі, але й вели акцію проти такої участі.

До речі, маніфестація в дні 16 вересня 1984 р. біля пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні якось не мала ані половини учасників з попереднього року, ані організації, ані того всегромадського духа, хоч і була вона організована спільними заходами представників УККА, УА-КР і НТШ. Шкода, бо Крайовий Громадський Комітет попереднього року організував був уже інформаційний апарат і розробив методи інформації української та американської преси та, властиво, передав був його цюгоричним організаторам до диспозиції.

Треба підкреслити, що ОДВУ та Братні Організації льоально взяли масову участь і в цюгоричній маніфестації, якої метою було запроте- стувати проти російщення України.

3 МАТЕРІАЛІВ VII ВЗУН

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Рушійною силою людського розвитку і поступу в нашу добу є нація і націоналізм.

Нація, як цілість, як збірна особистість, є творцем певних суспільних відносин та духовних цінностей. Нація стоїть в історії як явище універсальне, явище первинного порядку. В розумінні українського націоналізму нація означає не тільки державну окремішність, але й окремність етнічну й історично-соціальну.

Націоналізм кожного народу полягає в тому, що людина кладе в основу свого суспільного світогляду приналежність до своєї нації і кермується у своєму поведінці добром своєї нації. Націоналізм є не лише ідеологією, але й чинною настановою людини в житті.

Під націоналізмом розуміємо свідоме чи підсвідоме прагнення нації до самовиявлення і повного розвитку її духовних і фізичних властивостей. Це прагнення виявляється у національній свідомості і патріотизмі, у національно-визвольному русі (коли нація поневолена), у політичній думці, в культурі й економіці, у державному будівництві та в усіх проявах збірного життя.

Український Націоналістичний Рух оформлювався в епоху зіткнень найбільших імперіалізмів, небувалого наростання національно-визвольних рухів поневолених і залежних народів світу.

Український націоналізм ставить перед собою історичне завдання: вибороти для України такий суспільний і державний лад, при якому кожна людська особистість, визволена від економічного, соціального і національного поневолення й утиснення — зможе розвиватися як суцільна і творча індивідуальність.

Націоналістичні визвольні рухи націй, які змагаються за повалення імперій і за визволення поневолених і залежних народів з-під панування націй-загарбників — є найпоступовішими світоглядово-політичними рухами сучасної доби.

Український націоналізм стверджує, що клич ОУН — «Свобода народам! Підність людині!» — залипається і далі найбільш актуальним кличем для всіх поневолених народів в боротьбі за їхнє визволення.

ВІД ПРЕСОВО-ІНФОРМАЦІЙНОГО РЕФЕРЕНТА

1. Якщо Ви ще не набули книжки сл. п. Юрія Пундика «У полум'ї дружнього слова», радимо Вам набути її чимскоріше й прочитати, бо в цій книжці знайдете відповіді на багато питань з визвольно-революційної боротьби в часі другої світової війни, як і про розвиток політичних подій після війни. Замовляти в «Українському Слові».

2. Широ поручаємо Вам дуже уважно читати серію статей друга д-ра Зенона Городиського п. н. «До історії Все-Української Національної Ради», що друковані в «Українському Слові» та в «Новому Шляху».

Старші призабувають події, а молодші про них такі нічого не знають. Варто бути поінформованим правдиво, з першого джерела.

3. Просимо прислати свої статті, спомини і т. п. до нашої преси, а якщо маєте питання ідеологічного чи програмово-діяльностевого характеру, просимо прислати на адресу «Сурми».

Ю. Мельничук

Події в ССРСР

Щойно недавно появилася на заході видання матеріалів Всесоюзної Наукової Конференції «РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНИХ ВІДНОСИН В УМОВАХ ЗРІЛОГО СОЦІАЛІЗМУ. ДОСВІД І ПРОБЛЕМИ ПАТРІОТИЧНОГО І МІЖНАРОДНОГО РОЗВИТКУ», яка відбулась в Ризі, 28-30 червня 1982 року. Конференція проходила під кличем «НЕПРИМИРИМІСТЬ З БУРЖУАЗНОЮ ІДЕОЛОГІЄЮ, ПЕРЕЖИТКАМИ НАЦІОНАЛІЗМУ». В конференції брали участь представники різних центральних і республіканських органів з усіх кінців ССРСР і закінчилася вона рекомендаціями, які окремо пересилаємо до відома нашого членства.

В матеріалах конференції, спрямованої на поборовання буржуазного націоналізму знаходимо такі матеріали:

Буржуазна пропаганда про міжнародні відносини і ССРСР — опрацьована д-ром проф. В. Н. Ивановом, заступником директора Інституту Соціологічних Студій Академії Наук ССРСР.

Проблема взаємодійності класовості, національності і інтернаціоналізму в сучасній ідеологічній боротьбі — опрацьована д-ром проф. С. Т. Кальтахчаніном, Московський Державний Університет.

Досвід лєнінського райкому КП ССРСР в діяльності контрпропаганди — автор В. А. Протопопов, секретар райкому КП ССРСР. Москва.

Атеїстична індоктринація робітництва і завдання контрпропаганди — автор Л. М. Кравчук, голова відділу Пропаганди і Агітації Центрального Комітету Комуністичної Партії УССР.

Дія партійної організації в діяльності інтернаціональної індоктринації робітництва за умов посиленої ідеологічної боротьби на міжнародному відтинку — автор А. Т. Кузін, секретар обласного комітету Комуністичної Партії в Сахаліні.

Контрпропаганда — одне з важливіших завдань ідеологічної діяльності партійних комітетів — автор Д. А. Яремчук, секретар львівського обласного комітету Комуністичної Партії УСРСР.

Необхідність узгодження соціо-психологічних аспектів націоналізму в контрпропаганді — д-р проф. Ю. А. Шерковін, співробітник Інституту Суспільних Наук Центрального Комітету КП ССРСР.

Інтернаціоналізація соціалістичного життєвого шляху і ідеологічна стратегія антикомуністичних сил — д-р В. Г. Смолянський, член Наукової Ради для Проблем Ідеології Академії Наук ССРСР.

Космополітизм і глобальні проблеми — д-р проф. Г. П. Орлов, Уральський Державний Університет.

Модерний Пан-Ієлізм і його націоналістична суть — д-р, проф. Л. Р. Полянська, Інститут Східних Студій Академії Наук ССРСР.

Пекучі питання боротьби з сіонізмом і антисемітизм — кандидат науки прав Л. Ю. Дадян, Інститут Соціологічних Студій Академії Наук ССРСР.

Антисовєтські фабрикації сіоністів і завдання нашої контрпропаганди — кандидат Історичних Наук С. М. Рогов, Інститут ЗСА і Канади при Академії Наук ССРСР.

Лєнінське вчення про розвиток національних мов і критика його фальсифікаторів — д-р проф. М. І. Ісаєв, Інститут Мов Академії Наук ССРСР.

Націоналізм і релігія в плянах модерного клерикального антикомунізму — кандидат філософських наук М. А. Гольденберг, Відділ Філософії і Права Молдавської Академії Наук.

Модерні буржуазні «Українські Студії» на службі антикомунізму — д-р Л. А. Нагорная, Партійний Інститут Історії Центрального Комітету Комуністичної Партії УССР.

Буржуазна націоналістична пропаганда — засіб ідеологічної підривної дії проти Латвії — Я. Я. Вейц, заступник директора Інституту Філософії і Прав Латвійської Академії Наук.

Тематика і доповідачі згаданої конференції вказують на велику вагу, яку присвячують кремлівській владі існуючі питанням націоналізму, релігії, з якими вони через довгі десятиліття змагаються, і mimo неодноразово проголошених «успхів» і «перемог» не можуть дати собі ради. Як в доповідях, так і у висновках багато сильніше, чим в минулому пробивається тенденція не лише серйознішого трактування питання націоналізму і релігії, але і то чи не найважливіше для читача, який вміє читати між рядками совєтськї публікації, що ця конференція наголосила в першу чергу низку ОВОРОТНИХ ЗАХОДІВ, які мусять бути пороблені на різних шаблях совєтської системи. Та чи це несподіванка? Вглядає, що впливи націоналізму і релігії так широко поширені, що їх ніяк не можна промовчати. Правда, ця конференція була засекреченою і лише для «певних» учасників, тому тим також можна пояснити більш відкрите називання проблем по їхньому імені.

Але коли один з доповідачів мусів признати, що лише за 1981 рік біля 60000 «ідеологічно шкідливих» матеріалів сконфісковано на території України чи на перевірці відвідувачів України, то це вказує як широко проходять в Україну різні матеріали, боже очевидно, що не всі попадають в руки совєтським органам.

Не лише Україна, але й Прибалтика, Кавказькі Республіки, терени Середньої Азії, включно з Далеким Сходом не дають спати кремлівській кліні.

Студія тих матеріалів дає нам велику сатисфакцію і вказує, що довгі десятиліття праці нашої організаційної системи були спрямовані у властивому напрямі і приносять наявні докази хосенности такої праці.

ЧИ НОВИЙ КУРС ПОЛІТИКИ ЗЛИТТЯ НАЦІЙ І РУСИФІКАЦІЯ В ССРСР?

Як в нутрі ССРСР, так і дехто із совєтознавців західного світу звертають увагу на симптоми змін давно проголошеної і всіма засобами примінованої, політики КП ССРСР і уряду ССРСР про злиття націй.

Симптоми будітмо зміни політики полягають на заграванні Черненка з керівниками республіканських партій, проти централістичного апарату в Москві і взагалі на депо більший увазі Черненка до потреб поодиноких республік.

Якщо справді є такі тенденції в Черненка, то на нашу думку вони є радше тактичним маневром, спрямованим на скріплення його власної позиції, чим дійсної зміни політики.

Серед совєтознавців західного світу в тій справі є різні думки. Річард Пайпс, напр., твердить, що невдачі тієї політики Кремля доведуть до того, що «пвидше чи пізніше совєтська імперія, остання багатонаціональна імперія, розпадеться приблизно по лінії поділу сучасних республік».

Інші дослідники не поділяють його погляду і твердять, що кремлівська урядова і партійна кліка застосує «роздвоєну політику, сперту на більш агресивному підході до суті економічних і політичних пріоритетів, відділяючи їх від суспільних».

(Докінчення на 9-й стор.)

Цікаві голоси з чужого світу

ЗСА

Вже після виборів в листопаді 1984 року появилася книга «МАНДАТ ДЛЯ ПРОВІДНИЦТВА II» видана відомою американською фундацією Герітадже, в перекладі на українську мову «спадщина». Дорадник Президента Регена, Едвін Місе III так висловився про те видання: «я глибоко переконаний що цей твір буде найкращим і багатозначним засобом для Президента Регена і його співробітників і буде служити дорогоказом для них на чергових декілька років. Так як я знаю Рональда Регена, я переконаний що він персонально вживатиме МАНДАТ II, і що ця книга буде важливим причиною до того, що станеться в цій країні в надходячих роках».

Згадана фундація і автори тієї книги, опрацювали низку рекомендацій під спільною назвою «Продовжування консервативної революції» з метою унапрямувати розвиток внутрішньої і зовнішньої політики ЗСА, під керівництвом Президента Регена в чергових 4-ох роках.

Книга складається з 26 окремих розділів, в яких консервативні кола рекомендують дуже основні зміни різних ділянок життя ЗСА. Автори знають як важко вводити зміни в суспільному житті країни, де влада Президента в руках республіканської партії, а Конгрес в руках демократичної, але вони в'яжуть великі надії з особою Президента, який в останніх виборах дістав беззастережний мандат виборців на чергові 4 роки.

Із справ, які нас окремо цікавлять можна назвати декілька.

Автори вважають СССР імперією, яка дійшла до віку свого занепаду. Але їх висновок, що події в світі і в нутрі СССР видивають можливість стратегії стримання імперіалістичних тенденцій СССР, що в наслідках може довести до її переродження. Не виключають автори двох інших можливостей, а саме що ослаблена імперія може припинити свою експансію назавні і сконцентрувати всі свої сили на збереження

влади олігархії, яка кермує СССР. Остання альтернатива, це можливість приходу до влади в СССР комуністів молодшої генерації, готових вживати советську силу, замість допустити до заникну імперії.

На думку авторів, ЗСА повинні сприяти внутрішнім реформам в СССР, зберігати мілітарну готовість ЗСА, розпочати нові переговори про зменшення озброєнь обох сторін, зберігати союз з демократичними країнами Європи і Азії, сприяти процесові закріплення демократичних сил в світі, підтримувати процес деколонізації советської імперії, розбити московську міжнародно коаліцію, яка вносить неспокій в світі, відкинути засаду про перманентність советської сфери впливів у світі, унеможливити доступ Москві до західної технології і кредитів, шукати за співпрацею і домовленням з Москвою в спільних справах ЗСА і СССР, подбати про збереження підтримки публічної opinio ЗСА для політики уряду супроти Москви.

Всі ці загальні рекомендації є підтржані низкою окремих конкретних пропозицій, примінення яких могло б справді принести багато хісна для поневоленних народів СССР і цілого світу. Чи вистачить сили волі і здешидованости в американських урядових колах піти тим шляхом у світі пріоритету, який віддається тепер економічним справам і загрозам, випливаючим із великих державних дефіцитів ЗСА — покаже коротке майбутнє.

Книжка ця є в розпродажі в англломовних країнах і рекомендуємо її нашим членам для основної студії.

ЯПОНІЯ

Нашим читачам цікаво знати, що Японія влаштує щорічно в дні 7 лютого національне відзначення «Дня північних територій». В той час мобілізується японську і світову opinio проти російського імперіалізму, пов'язуючи це із намаганням відіскаати для Японії північні острови, окуповані СССР після другої світової війни. З Японією в тій справі співпрацює і Корея, бо, як відомо, Сахалін замешкує багато корейців, яких советські власті не хочуть повернути ні до Японії, ні до Кореї.

ПОЛЬЩА

Події в СССР

(Докінчення з 8-ї стор.)

пільних і культурних проблем, які вважаються другорядними. Ця політика включатиме посилення напрямів політичної і економічної інтеграції, полученої з більшим визнанням і толеранцією догнотривалости національних окремішностей та зменшенням переслідувань національних і культурних зацікавленень».

Відновуючи ці голоси, ми стверджуємо, що посилення політика злиття націй зазнала поразки в силу протипути неросійських народів. Це заставляє советське керівництво йти на тактичні уступки чи ревізії методів. Але це не міняє факту, що процес русифікації неросійських народів, може під іншими гаслами, проходить на всіх теренах СССР і що його невдача буде залежати від напруги протипути проти тієї політики неросійських народів.

Ані тактичні маневри кремлівської верхівки, ані спекулятивні теорії західних советознавців, але скоординована і послідовна самооборона акція загрозених політикою русифікації може довести до дійсної розв'язки проблем, спричинених теперішню політикою Кремля — повного визволення поневоленних народів і привернення їхньої державної суверенности у їхніх власних державах.

Події в Польщі, пов'язані з диктатурою ген. Ярузельського та розгромом легальних виявів дії «Солідарности», заставили польських патріотів провести широку дискусію над тим, якими шляхами найкраще проводити дальшу політичну акцію, спрямовану на привернення державної суверенности і демократичних прав громадянам Польщі. Різні польські політичні середовища вислали своїх представників за кордон і вони розгорнули доволі широку політичну акцію як серед польської спільноти поза межами Польщі, так і на міжнародному форумі.

Після важкого удару, якого зазнав польський народ з переходом польської армії на услуги Москви і її ставлення ген. Ярузельського, почалися різні пропеси. З одного боку в самому середовищі «Солідарности», яка, до речі, ніколи не була монолітним середовищем, почалися внутрішні ускладнення і поділ на різні фракції. Це було пов'язане з тим чи іншим способом дальшої дії прихильників «Солідарности». Тоді коли з самого початку різниці були головню в справах тактики, то з часом ті справи проявилися і в opinio засадничих справ.

Ми мали змогу запізнатися із матеріалами польської ліберально-демократичної партії «Не-

залежність». Під тією ж назвою вони видають у Варшаві-Кракові місячник, який в Швеції передрукують для читачів за кордоном Польщі.

Саме середовище «Незалежності» було одним з перших, яке кинуло клич дискусії над політичними програмами, які повинні стати в основу їхньої політичної дії, а не короткотривалі тактичні потреби. Воно видвинуло свою політичну програму і піддало її широкій дискусії. Називаємо її широкою, бо на основі голосів помічених в місячнику за травень-червень 1984 року, справді багато людей включилося в ту дискусію. Ще більш характеристичним для польських відносин є факт, що в політичній дискусії, за словами редакції, взяло участь 5200 учасників, які відповіли на письмовий запитник. Сам факт розсилання такого запитника казує на ту велику різницю, яку існує між сучасною Польщею і Україною, де про таку методи політичної дії не можна взагалі говорити.

Згадана анкета вказала що 95,6% висловились, що в сучасних умовах в Польщі є потрібна «незалежна» політична діяльність.

На запит, чи в піділлі, крім структури «Солідарності», потрібна ще дія окремих політичних партій, відповіли — так 83,4%.

На запит, чи повинна бути одна, чи більше політичних партій — 14,2% висловились за однією, 66,5% за більше, чим однією, 19,3% не дали відповіді.

З групи, яка висловила за однією партією, назвали ту партію в такий спосіб:

селянська партія	2,3%
партія народово-демократична	19,3%
партія християнсько-демократична	37,6%
партія соціалістична чи соціал-демократична	18,2%
партія ліберально-демократична	22,5%
партія комуністична	0,1%

На запит, чи слухають закордонні радіо-програми більш чим раз в тиждень, 92,9% відповіли — так. Цікаво, що на запит, які радіо-програми слухають, були такі відповіді:

«Голос Америки»	1184 осіб
BBC	809 осіб
Радіо «Вільна Європа»	682 осіб
Радіо «Свобода»	297 осіб
Німецьке радіо	72 осіб
Албанське радіо	28 осіб
Радіо Москва	8 осіб

Немає жодної згадки про інші, включно з Ватиканом і Канадою.

Гідна уваги є також інформація про становище сучасної молоді в Польщі до теперішньої і майбутньої влади в польській державі. Крім багатьох цікавих ілюстрацій, редакція робить такий висновок:

«Польська молодь не хоче соціалізму репрезентованого теперішньою урядовою партією. Вона 40% бажає впровадження в Польщі системи уряду зворотною на системі західної демократії. Ця частина молоді вважає, що урядова партія є найбільш відповідальною за те, що діється в Польщі під сучасну пору і твердить, що урядова партія посідає такий малий мандат довіри політичного, а тим більше морального, що не повинна надалі контролювати державної влади в Польщі».

Редакція не пояснює, чи 60% молоді має іншу думку, а якщо так, то яку. Цікаво, що такий високий відсоток головним спричинником теперішнього лиха бачить у своїх польських комуністах, а нічого не знає про тих, які ними кермують і військовою силою фактично окупувають Польщу?

Цікаво, що в останніх двох роках в Польщі оформились більш-менш чим в діяльності, чи

принайменше проєктами своєї політичної програми такі групи:

1. Партія ліберально-демократична «Незалежність».

2. Група Леха Валенси, яку трактують угодовською у відношенні до теперішнього уряду.

3. «МКВС» — Міжфабричний Комітет Співпраці «Солідарності» — один з відламів «Солідарності».

4. «МКК» — Міжфабричний Координаційний Комітет — ця група діє здебільшого на терені Варшави.

5. Група «ДЯМІНА».

6. Група «ВОЛЯ».

Крім ліберальної партії, всі інші — відлами «Солідарності».

Окремі політичні формації, які не вважають себе пов'язаними із «Солідарністю»:

7. Конгрес Солідарності Народу (КСН).

8. Воююча «Солідарність» — соціалістична група.

9. «Воля, Справедливість, Незалежність».

10. Група «Голосу» (З«Г»).

11. «Гурт Політики Польщі» (З«ПП») — за вільну Польщу, але без визволення поневолених народів СССР, щоб не дразнити Росії проти Польщі!

12. Політичний Рух Визволення.

В програми більшості тих формацій є засада боротьби з окупантом, більшість з тих груп готові шукати співпраці з українцями, білорусами, литовцями на базі визнання державної суверенності всіх тих народів на їхніх територіях (без претензій на Львів чи Вільно).

Наводимо цю інформацію на те, щоб наші читачі не робили помилки і не ідентифікували виявів руху спротиву в сучасній Польщі чи то з «Солідарністю», чи Католицькою Церквою. Пліуралізм політичної думки там далеко ширший. Замітно однак, що немов у відповідь на існуючий стан диктатури, виразна тенденція майже всіх груп — до демократичності, за політичний пліуралізм, за реальне відношення до сусідів.

Всі ті політичні середовища шукають ЗА РЕАЛЬНИМИ ВИЯВАМИ ЇХНЬОЇ ДІЇ В СУЧАСНІЙ ПОЛЬЩІ і відчують, що НА НИХ ЛЕЖИТЬ ОСНОВНИЙ ТЯГАР ВІДВІЧАЛЬНОСТІ за ту боротьбу.

Більшість з них за співпрацю з польською спільнотою, поза Польщею, але дуже малу роль в тому надають вони лондонському еміграційному уряду. В багатьох прямо неприхильне відношення до нього, дехто готовий включити його разом із закордонною польською до спільного фронту, без надавання йому якоїсь окремої ваги.

Замітно відносно малі надії тих груп на поміч заходу, принайменше не наголошують того в своїх публікаціях.

Несподівано відкрито виступають ті елементи, які готові шукати якогось зговорення тепер з існуючим урядом чи еwentуальним шуканням за позитивними взаємовідносинами з Росією, дехто з російським народом.

Різнюючи поглядів на вагу і значення Католицької Церкви. Від дуже позитивної до дуже стриманої, а то й негативної оцінки, зокрема політики теперішнього примаса польського єпископату.

Не знати, чи з тактичних, чи з дійсних причин відчутне дуже холодне відношення до Л. Валенси і його ролі в сучасному.

З самозрозумілих причин, відносини політичної дії в сучасній Польщі зовсім інші, як в УС-СР, але вивчення тих подій там, може пригледитися нам в правильній оцінці чи то виявів дії, чи оцінки поодиноких явищ нашими братами і сестрами в Україні.

Правильник Головної Контролі ОУН

Затверджений VI ВЗУН

Як вступна стаття цього Правильника зобов'язує Розділ «В» Устрою Організації Українських Націоналістів.

1. Контрольніми Органами ОУН, згідно з т. 1. Розділу «Б» Устрою ОУН керує Головний Контрольний ОУН, якого обирає ВЗУН.

2. ВЗУН вибирає 3-х Заступників Головного Контрольного, компетенції яких визначає Головна Контроля ОУН на своєму першому засіданні по ВЗУН.

3. Для справнішого ведення контролі, Головна Контроля ОУН за підписом Головного Контрольного ОУН призначає Теренових Керівників Експозитур Головної Контролі ОУН з-поміж членів ОУН в porozuminnі з Організаційним Референтом ПУН.

4. Керівники Експозитур добирають собі помічників, подаючи їх на затвердження Головному Контрольному ОУН.

5. Призначаючи керівників Теренових Експозитур Головної Контролі ОУН, Головна Контроля ОУН визначає їх компетенції і процедури в дусі Устрою ОУН і цього Правильника, обширніше розробленого Правильником Організаційної Контролі, що його затверджує Голова ПУН.

6. Згідно з устроєм ОУН, Головна Контроля ОУН має завдання перевіряти діяльність ОУН, не обмежуючись тільки до господарської діяльності, а висліді своєї праці подавати до відома Голови ПУН та складати звіт перед ВЗУН.

7. Підставою контролі й оцінки діяльності та праці всіх органів ОУН, Референтів ПУН, Сенату ОУН, Теренових Керівників, як і клітин ОУН — є Устрій ОУН, Постанови ПУН та Інструкції поодиноких Референтів ПУН і Теренових Керівників.

8. Про всі відхилення від Устрою ОУН, Постанов ПУН і Президії ПУН, Інструкцій Референтів ПУН і Теренових Провідників, які будуть стверджені в часі контролі, Експозитури Головної Контролі ОУН повідомляють у своєму звіті Головну Контролю ОУН.

9. На випадок, якщо б такі відхилення були помічені чи оголошені Експозитурам ТК між двома контролями, Керівник Експозитури не-

гаймо про те повідомляє Головну Контролю ОУН, вивчаючи доручення для переведення надзвичайної контролі.

10. Контроля відбувається періодично раз на рік з доручення Головного Контрольного в porozuminnі з Головою ПУН.

11. Про кожну контролю контролюючий повідомляє контрольованого не менше, як 14 днів наперед.

12. З доручення Голови ПУН або з власної ініціативи, Головний Контрольний ОУН може зарядити позачергові контролі. Такі позачергові контролі відбуваються за відомом зверхника контрольованого і не менше як за п'ятиденним попередженням. Про перевірку теренових клітин ОУН має бути повідомлений кожнокчасно і в пору Тереновий Провідник.

13. З кожнокчасної перевірки теренів, Експозитури Головної Контролі списують звітмлення — акт перевірки — і пересилають його Головному Контролі ОУН, яка в разі потреби може його повернути Керівникові Теренової Експозитури для доповнення.

14. Головний Контрольний ОУН виговтвляє загальний звіт контролі, передає його Голові ПУН і з'явтує перед Великим Збором Українських Націоналістів за всю каденцію між двома ВЗУН.

15. Головний Контрольний ОУН узгіднює всі важливіші справи пов'язані із способом та потребою контролі певних органів ОУН кореспонденційним шляхом із заступниками Головного Контрольного.

16. Цей Правильник обов'язує всю мережу ОУН (за винятком мережі в Україні, маючи на увазі сучасні умови підпільної діяльності ОУН на Рідних Землях) аж до його есентуальної зміни найближчим ВЗУН.

17. Потрібні доповнення цього Правильника між ВЗУН-ами, що випливатимуть із потреб розвитку УНРУху і ОУН та контролі їх діяльності, на пропозицію Головного Контрольного, вирішуватимуться на спільному засіданні ПУН, Сенату ОУН та Суду ОУН, а до одобрення будуть предложені найближчому ВЗУН.

Правильник Сенату ОУН

Затверджений VI ВЗУН і доповнений на X ВЗУН

1. Встановлення Сенату ОУН, його завдання і компетенції унормовані Устроєм ОУН, частина «В».

2. Тому, що члени Сенату ОУН знаходяться на різних континентах, що є поважною перешкодою для відбування засідань в повному складі Сенату ОУН, встановлюється Президія Сенату ОУН, яка має права повного Сенату ОУН. Голова Сенату ОУН може відхилятися до членів Сенату ОУН шляхом референдуму.

3. Президія Сенату ОУН складається з Голови Сенату ОУН і заступника Голови Сенату, яких вибирає ВЗУН, і Секретаря Сенату, якого вибирають члени Сенату на своєму засіданні.

4. Засідання Сенату ОУН чи Президії Сенату ОУН відбувається в міру потреби з власної ініціативи або на пропозицію Голови ПУН, Проводу Українських Націоналістів, Головного Контрольного ОУН або Генерального Судді ОУН для справ, які Сенат ОУН чи Президія Сенату ОУН в рамках своїх завдань і компетенцій має розглянути й давати оцінку.

5. Про засідання Сенату ОУН чи його Президії слід повідомити всіх членів Сенату, залу-

чивши денний порядок засідання. Неприсутні на засіданнях члени Сенату ОУН можуть присилати до Президії Сенату ОУН свою думку в даній справі на письмі.

6. Оініні Сенату ОУН чи його Президії узгіднюються між членами Сенату ОУН чи його Президії. За відсутності одностійдності, оінінія приймається більшістю голосів.

7. Оініні Сенату ОУН чи його Президії видаються в писемній формі і доручаються тому органіві ОУН, на пропозицію якого справа розглядалася, а копії висилаються Голові ПУН. Оініні, схвалені на засіданнях Сенату ОУН чи його Президії, скликаних з власної ініціативи, доручаються Голові ПУН, Головному Контрольному ОУН і Генеральному Судді ОУН.

8. Коли б Сенат ОУН чи його Президія з тих чи інших причин не мали змоги вичерпно розглянути передачі їм справи або при розгляді найшій підстави передати справу судовим органам ОУН, тоді Сенат ОУН чи його Президія зібрані в часі розгляду матеріяли передає ПУН з відповідними пропозиціями.

ІДЕАЛІЗМ

В основі українського націоналістичного світогляду лежить ідеалістичний підхід до людини як духової істоти. Людина не є лише біологічною машиною, яка рухається тільки біологічними гонами й інстинктом задоволення її фізіологічних потреб. Марксистська матеріалістична теорія людини може пояснити багато явищ людської історії й її цивілізаційного поступу людським гоним покращити матеріальні, чисто фізичні обставини життя. Але чим пояснити розвиток духової культури, шукання краси й намагання висловити ту красу словами, різьбою відношення до чисто біологічних потреб людини? Якими біологічними інстинктами можна пояснити мов захоплення красою сонця, ніжністю літнього вечора, чи шовковою легкістю лапастих сніжинок, коли вони густим роєм тихо сідають на землю? З чисто біологічного погляду мій фізичний інстинкт повинен відкинути їх, бож вони сповідають і спрочиняють, фізичну невідгоду. А все ж всупереч мому інстинктові і мому розумові, який усвідомлює їхнє значення і цілком виразно асоціює їх з холодом і невідгодою, я насолоджуюся їхньою красою.

Очевидно, у людини є ще щось інше крім біологічного тіла, щось відрізняє її від тварини, спонукує її шукати в житті інших вартостей крім чисто матеріальних і робить її свідомою її людської гідності. Цієї людської гідності, або, як окреслює Ю. Вассин, «людяності» не можна підтвердити ані наукою фізики, в якій поняття гідності не існує, ані біохімією, для якої людина є лише нагромадженням клітин, ані зоологією, для якої людина є тільки одним із видів тварин, ані теж модерною психологією, яка зводить різницю між людиною й твариною тільки до різниці в розвитку природних інстинктів. Тварина спинається на гірській піщолі, шукаючи там поживи. Але чого шукають альпіністи, ризикуючи життям на це, щоб дістатися на недоступні піщолі? Без сумніву, не задоволення біологічних потреб, часто навіть і не слави, а просто задоволення духової потреби, немов символічно шукаючи наблизитися до Найвищої Духової Істоти, до Бога, а при тому, як похідний наслідок шукання особистого духового збагачення й задоволення, вони збагачують і людське знання і прокладають шлях людській цивілізації.

У цьому прикладі альпіністів умістовлюється історія людського поступу. Людина є об'єктом її оточення, поскільки вона серед нього живе і воно впливає на її формування, впливаючи на її фізичні змисли, її нервову систему. Але це лише один, матеріалістичний бік людської істоти. Крім визначених біологічною структурою прикмет, людина має ще вільну волю й духові прагнення. Як спонукують людину виходити поза межі її теперішнього, її фізичного світу й шукати духом горизонтів майбутнього, досконалішого, ніж її зовнішній світ. Тут саме людина вилонюється з-під впливу її оточення й починає своїм духовим впливом формувати її оточення у візю створеного її духом ідеалу. Таким чином дух людини стає піонером нових історичних шляхів до шораз вищого розвитку людства не тільки по лінії вдосконалення його матеріального буття, але в першу чергу по лінії вдосконалення духового життя, ушляхетнення людської спільноти.

Вартість нашої цивілізації полягає не в її матеріальних здобутках, а в першу чергу в її культурних досягненнях, у всьому тому, що піднесло духово людину з рівня примітивної тварини до рівня істоти створеної в подобу Вожу, в

подобу Найвищого Духа. Матеріалізм може пояснити лише причини матеріального поступу людини, але він не спроможний пояснити духового поступу від дикунства до Любру, від інстинкту рабства до визнання принципу гідності людини й моралі в людських взаємовідносинах. Тому теж в матеріалістичній системі розуміння гідності людини не існує, а мораль є лише умовною вартістю. Матеріалістична система звела людину до рівня виробничого знаряддя і тяглової тварини, якій треба лише забезпечити достатнє матеріальне існування на те, щоб вона могла працювати для колективу. А матеріалістичне розуміння людини виключає існування моралі, бо якщо людина є лише продуктом виробничої системи і суспільним знаряддям, тоді й мораль, як це стверджують марксисты, також є лише витвором системи і розуміння добра зводиться лише до того, що є добре для існуючої системи, включно навіть з оправданням «вимогами суспільної потреби» фізичної ліквідації тих, які стають непридатні для системи.

Людина повинна шукати життєвого щастя не в побільшенні її матеріальних багатств і в епікурейському насиченні її тіла, а в удосконаленні власної духової істоти та в намаганні до духового вдосконалення її суспільства. Тому український націоналізм з тривогою слідкує за сучасною духовою кризою в світі, яка загрожувє перетворити людину в бездушну, позначену черговим числом машину у великому виробничому підприємстві. Життя сучасної людини, пише Ю. Вассин, перетворилося в «нудний монолонт лінійної зміни одоманітних днів, сповнених почуттям нищого голоду або ситої перетомки», а тіло людини стало ї Молочком і паном. Людина втратила шляхетну мету свого життя і в погоні за примітивними матеріальними інстинктами готова йти на це за брудними вогниками, у блатно духового й фізичного рабства.

Питання матеріального добробуту людини не є другим. Добробут є позитивним і бажаним явищем, якщо він звільняє людину від біологічних турбот і дає людині нагоду присвятити більше уваги її духовому життю. В тому випадку матеріальний добробут допомагає ушляхетнювати людину, зміцнювати її гідність і уможливує людині віддати більше творчої праці для суспільності. У цьому є позитивна сторона господарського поступу людства. Але у ньому також криється небезпека, що в погоні за матеріальним добробутом людина перетворить його в самоціль власного життя, замінить «золотим телям» правдивого Бога, а банковим контом підміняє красу духового життя, так що навіть церква з місця молитви й шукання духового піднесення й наближення до Бога стане місцем демонстрування здобутого матеріального багатства.

Український націоналізм добачає завдання сучасної людини в тому, щоб, за словами Вассина, «оновити з власних джерел живого духа та розгорнути своє життя в ідею достойну Божого імені», стати до змагання проти матеріалістичного рабства за будучність людського світу, не матеріального, а прометеїського світу, насиченого ідеєю служіння вищим ідеалам, сповненого «релігійною ідеєю життя» і підпорядкованого «владі добра».

(«Український націоналізм». Підрозділ з розділу «Ідеологія Українського Націоналістичного Руху»).

† ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

† Сл. п. Інж. Володимир ХОМ'ЯК

У п'ятницю, 12 жовтня 1984 р., у вечірніх годинах, повертаючи з Франції до Англії, в місті Довері, помер на удар серця довголітній член ОУН і голова Тереново-Господарської та Фінансової Комісії ПУН у Великій Британії сл. п. інж. Володимир Хом'як, проживши всього 59 років.

Покійний народився 6 лютого 1925 р. у Берестянах, в Західній Україні. Під час другої світової війни, вступив він до Української Національної Армії, щоб «боронити нарід свій». Переїшов епопею полону в Італії і в 1947 р. прибув до Англії, де в 1950 р. став членом-основположником Об'єднання Українців у Великій Британії, в якому був Секретарем, а відтак Головою Централі. Недавно був він членом-основположником Фундації ім. Олега Ольжича в Великій Британії, якій основуючі збори вибрали його першим головою.

Поховано його 22 жовтня 1984 р., на цвинтарі Ганерсбурі.

Опечаленим рідним, зокрема синам, донькам і внукам висловлюємо щиро-сердечні співчуття.

† Сл. п. Михайло ШЕБЕЦЬ

Тереновий Провід ОУН в Канаді інформує, що в неділю, 21 жовтня 1984 р. в Торонті, Онтаріо, відійшов у вічність довголітній член ОУН, учасник підпільно-революційної боротьби в Україні, старшина Української Національної Армії, довголітній громадський діяч в Англії, член-основник Об'єднання Українців у Великій Британії сл. п. Михайло Шебець.

Після приїзду до Канади в 1970 р. став членом Української Стрілецької Громади, якій головою був він від 1975 р.; був він членом Президії УНО Канади, дирекції В-ва «Новий Шлях» і Українського Визвольного Фонду та багатьох інших українських установ.

Похорон відбувся 24 жовтня 1984 р. в Торонті.

Дружині й дітям Покійного висловлюємо глибоке співчуття, а пам'яті про нього, як прикладного українського націоналіста, буде назавжди зберігатися в серцях його друзів і всієї української громади.

† Сл. п. Богдан ЯХНО

21 вересня 1984 року в Буенос Айресі (Аргентина) відійшов у вічність на 85-му році життя сл. п. Богдан Яхно — провідний член Українського Націоналістичного Руху. За свої заслуги перед Організацією Українських Націоналістів та УНРухом Покійний був обраний на VIII Великому Зборі Українських Націоналістів членом Сенату ОУН.

Учасник Визвольник Змагань. Молодим добровольцем вступив в Леґіон Українських Січових Стрільців, був членом УВО і ОУН. Приїхавши до Аргентини, відразу включився в громадське життя. Був основоположником і довголітнім директором Української Кредитової Кооперативи «Відродження» в Буенос Айресі. Продовж довгих років належав до керівних органів Товариства «Відродження» та був головою Координаційної Ради Комбатантських Організацій Аргентини.

Похоронні обряди, що їх довершив о. протоігумен Панкратій Ньюнка та адміністратор УА-ПЦ о. Степан Сергійчук, відбулися 22 вересня 1984 року в Буенос Айресі.

Синові, донці та Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

† Сл. п. сотник Василь АРТИШУК

7 січня 1985 року в Люксембургу помер на 86-му році життя сл. п. сотн. Василь Артишук.

Покійний був старшиною Армії УНР, присяжним членом ОУН, довголітнім головою Української Громади в Люксембургу, ад'ютантом полк. Андрія Мельника під час його довголітнього проживання в Люксембургу.

Похований 9 січня 1985 року в Люксембургу. Дружині та дочці Покійного складаємо наші глибокі співчуття.

† Сл. п. Мирон ІВАСИК

Відійшов у вічність неочікувано в неділю, 28 жовтня 1984 р., далеко від рідної України — в Сіднею, в Австралії, де був похований 1 листопада з церкви св. Андрія о. монс. Іваном Шевцем, з участю біля 500 українських громадян.

Одинокю надгробну прощальну промову висловив Тереновий Провідник ОУН Святослав Книш, який прощав цього прикладного, карного й діяльного довголітнього члена ОУН також від Голови ПУН Миколи Павлюка та від усього ПУН і членства ОУН.

В тризні взяло участь біля 200 опечалених членів родини й друзів.

Висловлюємо глибоке співчуття всім членам Родини Покійного, як і всім його друзям.

† Сл. п. сотн. Андрій ЗАЛІЗКО

5 листопада 1985 року після важкої недуги помер в Джерсі Сіті, Н. Дж., біля Нью-Йорку на 84-му році життя сл. п. сотн. Андрій Залізко.

Після закінчення в 1918 році в австрійській армії старшинської школи. Вступив восени того року до київських Січових Стрільців під командою полк. Євгена Коновальця та був учасником проголошення Соборності Української Держави 22 січня 1919 року в Києві.

Після закінчення Визвольних Змагань вступив до УВО, відтак став членом ОУН. Перед другою світовою війною жив на Волині, де працював в кооперативній, шкільній та культурно-освітній діяльності.

Після приїзду до Америки довгі роки працював в Консисторії Української Православної Церкви в Бавнд Бруку.

Похований 8 листопада 1984 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку. В похоронних обрядах, що їх довершили о. протопресв. А. Селешина і о. С. Непрім, взяв участь представник Українського Націоналістичного Руху Павло Дорожинський.

Опечаленій Дружині та Родині Покійного висловлюємо наші щирі співчуття.

(Докінчення на 14-й стор.)

† ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

(Докінчення з 13-ї стор.)

† Сл. п. Маркіян ФЕСОЛОВИЧ

23 серпня 1984 року в Буенос Айресі (Аргентина) відійшов у вічність на 69-му році життя сл. п. Маркіян Фесолович, член Організації Українських Націоналістів, воїн Дивізії «Галичина» й учасник бою під Бродами, довголітній редактор «Нашого Клича», член Головної Управи Т-ва «Відродження» в Аргентині, централі Кредитової Кооперативи «Відродження», член Управи кол. Вояків І Дивізії УНА, Т-ва за Патріархальний Устрій УКЦеркви, Пласт-Прияту та інших українських установ в Аргентині.

Похорон відбувся 24 серпня 1985 року в Буенос Айресі.

Родині Покійного складаємо найглибші співчуття.

† Сл. п. Михайло БЕРЕЗЮК

7 січня 1985 року у Мюнхені (Німеччина), відійшов у вічність на 60-му році життя сл. п. Михайло Березюк.

Після закінчення гімназії в Коломиї, Покійний вступив в ряди Дивізії «Галичина», в якій пройшов старшинський вишкіл і як старшина брав участь у боях під Бродами.

Від юнацьких років належав до Організації Українських Націоналістів та займав у ній різні керівні пости. За студентських часів був діяльним в різних студентських організаціях, зокрема в Українському Студентському Товаристві «Січ» і «Зарево» в Мюнхені. Належав до керівних органів Центрального Представництва в Німеччині (ЦПУН), до Братства кол. Вояків І Дивізії УНА, Управи Німецько-Українського Товариства та інших установ і організацій.

Похорон відбувся 14 січня 1985 року в Мюнхені. Чин похорону довершили Преосвященний Владика Платон Корниляк і о. Молчка. Від ОУН і Гельсінської Групи прощав Покійного друг Ф. Кордуба.

Синові Покійного висловлюємо наші щирі співчуття.

† Сл. п. Володимир ХАМУЛА

та

† Сл. п. Роман СКОРОБОГАТИЙ

— члени Організації Українських Націоналістів, відійшли у вічність в Нью-Йорку, ЗСА, в 1984 році.

НАЦІЯ І ОДИНИЦЯ

Націоналізм, що ставить в основу своєї діяльності добро **всієї** нації, пам'ятає, що стан цілого залежить від стану складників. І саме тому мусить піклуватися про якнайбільший розвиток індивідуальних прикмет і окремих індивідів, і окремих індивідуалізованих груп. Індивіди, що складають націю, ніколи не можуть сходити на рівень **засобу**, вони завжди мають залишатися **ціллю** щодо якої держава, суспільство в цілому, має свої обов'язки. З другого боку і індивід має обов'язок жертвувати всім — навіть власним життям — для нації. І тут немає ніякої суперечності. Почуття самосвяти для нації кращих її членів лише підкреслює те споріднення індивіда з нацією, при якому індивід, ризикуючи для нації, жертвує не для якоїсь чужої, відмінної йому, істоти, але для того, що є **в нього самого** найдорожчого, найкращого, найшляхетнішого, найвищого. Бо ідеали нації є його ідеалами, болі нації є його болями, тріумф нації є його тріумфом. І якщо сильна людина взагалі ніколи не вагається ризикувати життям для досягнення своїх партикулярних ідеалів, то тим менше буде вона вагатися ризикувати своїм життям задля досягнення тих ідеалів, що поділяють їх разом з нею мільйони споріднених душ...

Євген Онацький

Справжня сила політичного устрою і тих ідей, що в ньому закладені, найкраще унагледнюється в умовах відповідної свободи, де — при збереженні авторитету влади й її провідної зверхності — забезпечені суспільству необхідні сфери критичного думання, чинної співучасті у державному житті й самовиявлення. У цьому й полягає справжня глибока ідея правової держави, що, дисциплінуючи громадянина й підпорядковуючи його загальним цілям, водночас не позбавляє його права лишатися індивідуальністю.

Микола Сціборський

З МАТЕРІАЛІВ VII ВЗУН

Припущення, що режим в СРСР під тиском цілого ряду невдач, громадської opinio власного й чужого суспільства, міг би лібералізуватися і демократизуватися — противиться історичній логіці російського імперіалізму. Панівний режим в СРСР не є чимось випадковим. Його коріння сидять глибоко в деспотизмі старої царської Росії, в ментальності експансивно і шовіністично наставленої провідної верстви, як за часів царату, так і комунізму. Історія не знає випадку, щоб деспотичні імперії існували безконе-чно. Найбільш запальним елементом в СРСР будуть неросійські поневолені народи. Цьому сприяє й той факт, що в цьому столітті розвалилось багато колоніальних імперій і що СРСР — сьогодні одна з останніх.